

Magyarságversek dicséretes tolmácsolása

Emlékezés Sajó Sándorra

Az emberek úgy általában elfogadják azt a megállapítást, hogy senki sem lehet próféta a saját hazájában. Eddig érvényes volt ez **Sajó Sándor** ipolysági születésű költőre is. Ezt a hiedelmet próbálja megcáfolni a Palóc Társaság s annak megszállott elnöke, **Z. Urbán Aladár**, aki immár harmadik alkalommal szólította meg a Sajó-magyarságversek és más költők hazafias verseinek híveit, hogy az ipolysági városháza dísztermében versmondó versenyen szóltassák meg a magyarságról írott költszet egy jelentős szeletét.

November 8-án a verstolmácsolás színhelyén **Lőwy János mérnök**, Ipolyság helygármeistere köszöntötte a 27 szavalót, kísérlőiket, a **Patakiné Kerner Edit** /elnök/, **Pallós Emil** és **T. Pataki László** összetételű zsrlit, valamint az érdeklődő közönséget.

Z. Urbán Aladár, a rendezvény szervezője bevezetrlében örömmel állapította meg, hogy a Sajó Sándor-emléknap /és vers-

mondó verseny/ íránt egyre nagyobb az érdeklődés a határ mindkét oldalán. Az idén is a kilenc szlovákiai iskolán kívül öt magyarországi is elküldte szavalóit.

Az **alapiskolások** kategóriájának győztese **Básty Tímea**, az ipolybalogi Ipolyi Arnold Magyar Tanítási Nyelvű Alapiskola /MTNYA/ tanulója, 2. **Sipos Anna** /Dejtári Általános Iskola, Magyarország/, 3. **Kukolík Tímea** /ipolynyéki Balassi Bálint MTNYA/.

A **középiskolások** magas színvonalú versenyét **Matyó Anett**, az Ipolysági Magyar Tanítási Nyelvű Gimnázium diákja nyerte, 2. **Csicsó Gyöngyi** /Ipolysági Középfokú Mezőgazdasági Szaktanintézet/, 3. **Szegi István** /Mikszáth Kálmán Kereskedelmi, Élelmiszeripari, Vendéglátó, Idegenforgalmi és Gazdasági Középfiskola/.

A jutalom: az alapiskolások kategóriájának első 3 helyezettje a kevermesi tábor, a középiskolások első 3 helyezettje a

IX. Örökség Népfőiskolai Tábor vendégszeretetét élvezheti.

A délutáni órákban helyi, környékbeli és határon túli szervezetek és szervek képviselői **megkoszorúzták** a 70 évvel ezelőtt elhunyt költő szülrházán elhelyezett emléktáblát.

A kora esti órákban a városi könyvtárban **Költők az irodalomról** címmel **Németh Zoltán** irodalomkritikus beszélgetett **Kalász Márton** költővel, a Magyar Írószövetség elnökével, aki vázolta költői-írói pályája legfontosabb állomásait, szólt a múlt század második felének irodalmi életéről és annak társadalmi háttéről, szülrhájljának /Somberek/ lakóiról, azok gondjairól. Elmondta, hogy az írószövetségnek jelenleg mintegy 1200 tagja van, ebből 500 a határon túlról. A 72 tagú választmány többsége határon túli író.

A gondosan megszervezett tartalmas rendezvény méltó befejezésként elhangzott a balassagyarmati háromtagú **Patakiné Kerner Edit**, **Tibay András**, **Csábi István** /Varietas Pódium Színház Magyar-nak lenni című verses-zenes összeállítása.

Korpás Pál

Jankovich Imre műépítész köszöntése

Jankovich Imre műépítész, városunk szülrhöttét nemrég a Magyar Köztársaság Pozsonyi Kulturális Intézetének székházában köszöntötték kollégái, barátai és a szakma jeles képviselői – mint a jelenkori szlovákiai építészet egyik kiemelkedő alakját – 75. születésnapja alkalmából. Az ünnepi összejövetelen a mestert **Kubicska Kucsera Klára** művészettörténész köszöntötte, és méltatta eddigi munkásságát.

Édesapja már a húszas évektől mint magyar-latin szakos tanár dolgozott a gimnáziumban. Imre, miután szülrhájljának lelérttségizett, egyetemi tanulmányait Prágában folytatta, majd Pozsonyban kezdte pályafutását.

Kezdetben főleg lakóházakat, iskolákat és polifunkciós épületeket tervezett, később megbízták öt ipari telepek, komplexumok tervezésével is. A szakmai körökben mindinkább elismert szakember nemcsak itthon, de külföldön is dolgozott, például Egyiptomban és Indiában. Ma, annyi év távlatából, egyik legfontosabb munkájának a Kabulban felépített főiskolai épületegyüttest tartja, amelynek a tervei az ő munkaasztaláról kerültek ki a hatvanas évek derekán. /Vajon a véres afganiszt-

táni események viharát átvészelte-e ez az épületegyüttes?/

Jankovich Imre a tervezői munka mellett foglalkozott az építészet tudományos kérdéseivel is. Ebben a tárgykörben számos tanulmányt és könyvet írt. Úti beszámolóiról az ötvenes-hatvanas években gyakran írtak az itteni magyar lapok: a Hét, az Új Szó, az Irodalmi Szemle és a Fáklya.

Ipolysághoz, az itt élő emberekhez mindig meleg szálakkal kötődött. Az Urbion várostervezői iroda számára készített tanulmányában egy kisváros központja rekonstrukciós tervének kidolgozásánál városunkat választotta ki példaként. Megoldásként. Egy beszélgetésünk alkalmával megkértem őt egy tervezet készítésére az első és második világháborúban elhunytak emlékére a templomtér és a kolostorfal közelében. Rövid időn belül már küldte is a kész munkát három változatban. Részt és szerepet vállalt az ipolysági öregdiákok találkozóin is bármikor, amikor őt erre felkérték.

A jeles építész 75 évesen is dolgozik. Régi álma teljesült, hogy szabadfoglalkozású művészként dolgozhat. Jó lenne, ha az idei év kitüntetettjei között őt is üdvözölhetnénk szülrhájlján.

Danis Ferenc

A Close Harmony Friends és a The Idea of North Ipolyságon

A szlovák **Close Harmony Friends** vokálegyüttes Ausztráliában járt. Ott tudta meg, hogy a helyiek büszkeségét úgy hívják: **The Idea Of North**. Írtak nekik, hogy ha erre járnak, ugorjanak be hozzájuk. Így amikor Stockholmban, Zürichben és Bécsben jártak, elugrottak Ipolyságra is...

Nagyképpen hangzik, de igaz. Kinek köszönhető mindez? Az Ipolyság Város Pecsétje alapítványának, dr. Hunčík Péternek, dr. Makovinyi Pálnak és az ipolysági lelkes közönségnek, mert a meghívó Close Harmony Friends együttes kiváló fogadtatásban részesült a Honti Kulturális Napokon. Talán ilyen fogadtatás reményében hozták ide az ausztrál vendégeket is.

A Close Harmony Friends 8 tagú „amatőr” a capella (zenei kíséret nélküli) csapat, amely elsősorban az igényes popzenéből merít, időnként a dzsessz felé is kacsingatva. Elegen vannak ahhoz, hogy a szólamokat, a hangokat jól lehessen osztani. Ha a sok apróságra nem is tudunk elsőre odafigyelni, az összkép akkor is így teljes.

Mikor az ausztrál vendégek – a The Idea Of North – elkezdtek, azt is gondolhattuk volna, hogy a hang cédéről szól, hogy hangmérnökök tisztították ki a hangokat, de ez ebben a műfajban nem szokás. Pontos, tiszta, jól elkülöníthető hangok szóltak, állandó nyugtalansággal, állandó mozgás-

ban. A műfaj is közelebb állt hozzám /dzsessz örököződek egy kis latinnal és igényes poppal, de mindezt swing ritmusban/.

Andrew Piper /basszus/ a nagybőgőt és a cintányérokat cseszerre tudta (hogy hogy csinálja?...), és a hangszerelésben is nagy szerepet vállalt. **Nick Begbie** /tenor/ egy ügyes trükkkel kicsalta az első sorokban ülő lányok nevét, és „Gabikának” szerelmet vallott. Az egyik dalba bevonták a közönséget is. A három alapszólamot külön „betanították” nekünk. Mivel a Close Harmony Friends nyolc éneke is a nézők sorában ült, jól sikerült a közös éneklés. **Trish Delaney-Brown** /szoprán/ hangfekvésénél fogva is vezető szerepet töltött be. Sting Fragile /Törékeny/ c. dalában kiemelkedően szép volt szólóéneke. **Naomi Crellin** /alt/ hangja nagyon barátságos emberi meleget árasztott. Bevallotta, tetszik neki a közönség ritmikus tapsa. Ausztráliában ilyen nem kaptak. Hát akkor adunk nekik útra is az ipolysági tapsból. Szerencsére begyakoroltak elég számot, mert ötször tapsoltuk őket vissza.

Az idei kilencedik dzsesszkoncert Ipolyságon a vártnál is jobb hangulatban telt el, és biztos vagyok benne, hogy a világ másik felén van legalább négy ember, aki szívesen és szeretettel gondol majd ezután Ipolyságra.

Srna Pál